

GOUDEN KOOI

Copyright © 2025 Julienne Brouwers

Uitgeverij JB Uitgeverij

Eerste druk 2025

Omslagontwerp JB Uitgeverij

Omslagbeeld *Shutterstock*, Marko Duca, Doomu

Vormgeving binnenwerk JB Uitgeverij

ISBN paperback 978 90833 810 46

ISBN e-book 978 90833 810 53

GOUDEN KOOI

Julienne Brouwers

THRILLER

Deel 2 in de Amber de Witt serie

Van Julienne Brouwers verscheen eerder

Koel Water (2024): deel 1 in de Amber de Witt serie

Jeugdzonde (2023)

Ziek van Jou (2022)

Dubbel Bedrog (2019)

HOOFDSTUK 1

‘Laurien, dit kan maanden van onderzoek ondermijnen!’ De stem van onze eindredacteur Victor galmde door de vergaderruimte. Hij leunde over de tafel, zijn grijze haar wild overeind, zijn ogen priemend in de mijne. We zaten al een uur te bakkeleien over de laatste details van mijn artikel, dat een corruptieschandaal in de Haagse politiek zou onthullen. Een verhaal waar ik maandenlang mijn tanden in had gezet en dat elk moment kon ontploffen als een bom onder enkele topfiguren in het kabinet.

De rinkelende telefoon in mijn tas onderbrak onze verhitte discussie. Ik wierp een snelle blik op mijn horloge: kwart over negen. Met een frons viste ik mijn mobiel uit mijn tas en zag de naam van Fleurs school op het scherm.

Victors ogen vernauwden zich tot spleetjes. ‘Laurien, dit is cruciaal. We hebben nog maar een paar dagen voordat—’

Ik stak mijn hand op om hem te onderbreken. Een nerveus gevoel nestelde zich in mijn maag. De school van onze dochter belde nooit zonder reden, zeker niet op dit tijdstip. Ik nam de oproep aan.

‘Mevrouw Van Zanten? Juf Saskia hier van De Zonnewijzer. Ik bel even omdat Fleur vandaag niet op school is verschenen. Is ze misschien ziek?’

Een golf van ongerustheid overspoelde me. ‘Wat? Nee, Fleur is niet ziek. Ze ging gewoon naar school.’ De juf moest zich vergissen. ‘Weet je wel zeker dat ze er niet is?’

‘Honderd procent. We hebben zelfs de andere kleuterklassen gecheckt, maar ook daar hebben we haar niet gevonden.’

Mijn brein draaide op volle toeren. Zoals gewoonlijk had ik vanochtend onze jongens naar de opvang gebracht en was doorgefietst naar mijn werk. ‘Onze au pair Marit zou Fleur naar school brengen.’

‘O,’ reageerde de juf verbaasd. ‘Ze is hier in ieder geval niet aangekomen.’

Een angstig gevoel maakte zich van me meester. Ik stond al op, mijn

spullen bij elkaar graaiend met bevende handen. ‘Ik kom er meteen aan,’ zei ik en ik verbrak de verbinding.

Verbijstering stond op Victors gezicht geschreven. Het was niets voor mij om stante pede mijn werk te verlaten. ‘Je gaat toch niet serieus nú weg, Laurien?’ protesteerde hij. ‘We staan op het punt om–’

‘Het spijt me, Victor,’ viel ik mijn baas in de rede, terwijl ik gehaast mijn jas aantrok. ‘Er is iets aan de hand met mijn dochter. Ze is niet op school verschenen. Ik moet gaan.’ Ik zag de frustratie in zijn ogen oplaaieren, maar op dit moment kon het me niets schelen. Mijn moederinstinct nam de overhand.

‘We hebben een deadline!’ riep Victor me nog na, maar ik was al halverwege de deur.

Terwijl ik door de gang holde probeerde ik Marit te bellen. Geen gehoor. Met trillende vingers tikte ik op Boudewijns naam in mijn recente oproepen, maar zoals gebruikelijk drukte hij me weg. Een steek van ergernis schoot door me heen. Hij zou wel weer in een van zijn eindeloze meetings zitten, waar hij als senior partner bij zijn prestigieuze advocatenkantoor de touwtjes strak in handen hield. Het was typerend voor hem – zijn werk ging altijd voor. Een misselijkmakende angst kroop als een giftige rookwolk door mijn lijf. Waar was ons kind? En waar was onze au pair?

Buiten greep ik de handvatten van onze bakfiets, mijn knokkels wit van spanning. Ik zette koers vanaf het kantoor van de redactie in hartje Den Haag naar ons huis in Wassenaar. Normaal duurde de rit naar onze villawijk zo’n twintig minuten, maar in mijn onrust leek elke seconde zich uit te rekken tot een eeuwigheid. Bij een stoplicht belde ik Boudewijn nogmaals, maar hij drukte me weg. Ook Marit bleef onbereikbaar – telkens weer haar voicemail. ‘Marit, waar ben je? En waar is Fleur? Bel me alsjeblieft!’ Mijn stem klonk bezorgd.

Terwijl ik langs het Malieveld fietste, passeerden in mijn hoofd verschillende scenario’s de revue. Hadden Marit en Fleur een ongeluk gehad? Marit was onhandig op de fiets, die keer dat ze bijna haar evenwicht verloor met Fleur in het kinderzitje speelde als een horrorfilm door mijn brein. Ik trapte harder, mijn ademhaling nu oppervlakkig en snel. Twijgjes knaptten onder mijn banden terwijl ik over het fietspad door het Haagse bos scheurde. Ik vloekte binnensmonds. Had Marit eigenmachtig besloten om Fleur thuis te houden? Het leek onwaarschijnlijk – Marit kende de regels, ze wist dat een vijfjarige leerplichtig was.

Ik draaide onze straat in Wassenaar in. Grote huizen met strak onderhouden tuinen gleden voorbij en bij een van onze burens werd het rieten dak vervangen. Met een ruk stuurde ik de bakfiets onze kiezeloprit op, het grind protesterend onder de wielen. Met vingers die nauwelijks gehoorzaamden worstelde ik met de voordeur van ons stijlvolle jaren-dertig hoekhuis.

‘Fleur? Marit?’ Mijn stem kaatste hol terug op de marmeren tegels in de gang.

Vanuit de woonkamer drong het schelle geluid van de televisie door. Ik stormde naar binnen en daar, als een klein eiland van rust in mijn storm van angst, zat mijn dochter. Twee roze strikken in haar haar, haar gezicht vredig verlicht door het flikkerende scherm.

‘Fleur!’ Mijn stem brak terwijl ik op haar af rende. Ik sloot haar in mijn armen, haar kleine lichaam warm en levend tegen het mijne, een golf van opluchting zo intens dat mijn knieën er slap van werden.

Ik liet haar los en nam haar indringend op. ‘Wat doe jij hier thuis? Waarom ben je niet op school?’

Ze keek me aan met grote, onschuldige ogen. ‘Marit zei dat ik nog even televisie mocht kijken.’

Een complexe mengeling van opluchting en groeiende nervositeit worstelde in mijn borst. ‘Waar is Marit?’

Fleur haalde haar smalle schoudertjes op en wendde haar blik af. ‘Weet ik niet. Boven, denk ik.’ Ze schoof wat opzij om langs mijn hoofd weer naar de televisie te kunnen kijken.

De situatie voelde steeds meer als een rekensom die niet klopte. Het was kwart voor tien – Fleur had al meer dan een uur op school moeten zijn. Dit paste absoluut niet bij Marit, die altijd zo toegewijd en betrouwbaar was. Ze nam haar rol als au pair uiterst serieus. De manier waarop ze geduldig voorlas aan Jacob, Dorians haartjes voorzichtig borstelde zonder dat hij huilde en hoe ze urenlang met Fleur kon knutselen – Marit was niet alleen een geweldige au pair, ze was een lichtpunt in ons gezin geworden.

Mijn hakken tikten een nerveus ritme op de houten visgraatvloer terwijl ik terug naar de gang liep. Ik bleef abrupt staan. Marits donkerblauwe jas hing aan de kapstok naast de voordeur. Het was veel te fris buiten om zonder jas het huis te verlaten.

‘Marit?’ riep ik langs de trap omhoog, richting haar slaapkamer. ‘Ben je boven?’

Het bleef stil.

Ik pakte mijn mobiel en belde haar weer. Ik hield het toestel tegen mijn oor, maar tot mijn grote schrik begon ergens boven een telefoon te rinkelen. De schrille toon sneed door de stilte van het huis. Ik hield mijn adem in en luisterde hoe het geluid bleef doorgaan. Er werd niet opgenomen. Een koude angst trok door me heen.

Ik zette mijn voet op de eerste trede van de trap. ‘Marit?’ riep ik met luide en dwingende stem. Het antwoord was een stilte die steeds dreigender aanvoelde.

Fleur was van de bank gekomen en stond ineens achter me. Een instinct dat ik niet kon benoemen vertelde me dat ze beneden moest blijven. ‘Ga nog maar even tv kijken, lieverd,’ zei ik zo kalm mogelijk, maar ik hoorde een lichte trilling in mijn stem.

Ik wachtte tot Fleur weer de woonkamer in was gegaan voor ik de trap verder opliep, mijn hart bonzend in mijn keel. De overloop van de eerste verdieping voelde zwaar en benauwd aan. Met behoedzame stappen begaf ik me naar de zoldertrap richting Marits slaapkamer en klom omhoog, de oude treden kreunend onder mijn gewicht.

Voor de kamer van onze au pair aarzelde ik even. Toen klopte ik voorzichtig op de deur. ‘Marit? Ben je daar?’ Mijn stem klonk vreemd en benepen.

Geen antwoord. In de verte hoorde ik Fleur meezingen met de tune van haar favoriete tekenfilm.

Ik riep nogmaals Marits naam, dit keer harder en dwingender.

Het bleef doodstil. Mijn hand bleef een kort moment boven de klink hangen. Uiterst langzaam duwde ik de deur open, het scharnier piepend. Als versteend bleef ik in de deuropening staan.

Het eerste wat ik zag waren de knalgele sneakers, die ze vorige week nog zo trots had laten zien. Nu bungelden ze een halve meter boven de grond, als macabere klepels van een stille klok. De geur van lavendel – haar vaste parfum – hing in de lucht, vermengd met iets anders, iets penetrants. Mijn blik dwong zichzelf omhoog langs de bewegingsloze benen, haar jurk, naar het touw om haar nek dat was vastgeknoopt aan een van de houten balken.

Een kreet sneed door de stilte, vreemd en onmenselijk, en het duurde enkele hartslagen voor ik besepte dat het geluid uit mijn eigen keel kwam. De grond onder mijn voeten leek te verdwijnen en ik zakte tegen de deur-

post, mijn ogen nog steeds gefixeerd op de gruwelijke aanblik van het levenloze lichaam van onze lieve au pair. Een verscheurende pijn trok door mijn borst. Haar gezicht was opgezwollen en paars verkleurd, haar tong stak half uit haar mond als een laatste, stille schreeuw om hulp.

Waarom? De vraag bonsde door mijn hoofd. Marit, die altijd zo vol levenslust was, die gisteravond nog lachend de vaatwasser had ingeruimd terwijl ze Deense liedjes neuriede. Ze keek uit naar haar kooroptreden volgende maand – hoe kon ze dit hebben gedaan?

In de verte dreef de vrolijke melodie van Fleurs tekenfilm omhoog. Had mijn kleine meid iets gezien of gehoord? De tijd leek stil te staan terwijl ik daar stond, verlamd tussen deze twee werelden – beneden mijn onschuldige dochter, boven deze onbegrijpelijke nachtmerrie.

HOOFDSTUK 2

Forensisch rechercheur Amber de Witt had net de ochtendoverdracht achter de rug toen ze door de kille gangen van het politiebureau liep. Ze wilde richting het koffiezetapparaat lopen toen haar dienststoestel begon te trillen. Een zucht ontsnapte aan haar lippen bij het herkennen van het nummer van de coördinator van de forensische opsporing van de regio-eenheid Den Haag. Ze had gehoopt haar administratie te kunnen afronden van een steekpartij die haar het afgelopen weekend had beziggehouden – een schijnbaar simpele caféruzie die was geëscaleerd tot een drama met dodelijke afloop – maar die hoop verdampte als ochtenddauw in de opkomende zon. Ze had in dit vak al snel geleerd dat planningen even kortstondig waren als de sporen die ze onderzocht. Ze nam op.

‘Amber de Witt.’ Ze wreef even over de plek tussen haar wenkbrauwen, waar een beginnende hoofdpijn zich aankondigde.

‘Ik heb een nieuwe zaak voor je,’ zei de coördinator opgewekt, alsof hij een kerstpakket presenteerde in plaats van iets wat ongetwijfeld weer een gruwelijk misdrijf zou zijn.

Ze slikte een bijdehante reactie in en rechtte haar rug – een nieuwe zaak betekende nieuwe sporen, nieuwe puzzelstukjes die om een oplossing vroegen. En ondanks alles was dat precies waarom ze dit werk deed. ‘Vertel.’

‘Vrouw, tweeëntwintig, afkomstig uit Denemarken. Werkte als au pair in een gezin in Wassenaar. Heeft zich verhangen in haar slaapkamer op de bovenste verdieping in hun huis. Vrouw des huizes heeft haar een uur geleden gevonden.’

Ambers zintuigen stonden op scherp. ‘Wat weet je over de omstandigheden?’

‘Nog niet veel,’ antwoordde de coördinator. ‘De overledene is vanochtend nog gezien bij het ontbijt en leek zich normaal te gedragen. Ze had de dochter van het gezin naar school moeten brengen, maar toen die daar niet verscheen werd er alarm geslagen.’

Ze voelde hoe de adrenaline door haar lichaam pulseerde, een vertrouwde sensatie die haar zintuigen op scherp zette. Hoewel alle signalen wezen op suicide, had Amber bij de forensische recherche geleerd dat eerste indrukken bedrieglijk konden zijn. Achter sommige ogenschijnlijk simpele zaken ging een complexer verhaal schuil en ze dwong zichzelf dan ook om geen scenario's uit te sluiten.

Ze noteerde de adresgegevens in haar blocnote en belde de schouwarts om hem te informeren over de zaak, zoals het protocol voorschreef.

Amber trok haar dienstjas strakker om zich heen, terwijl ze het drukke parkeerterrein van het politiecomplex in Ypenburg overstak. Auto's reden af en aan – collega's die begonnen aan hun dienst, het forensenverkeer dat na de ochtendspits langzaam afnam. Bij haar politiebuis aangekomen voerde ze het adres in Wassenaar in op de navigatie. Terwijl ze de motor startte, bereidde ze zich mentaal voor op wat komen ging.

Na de rit parkeerde Amber haar politiebuis enkele huizen verwijderd van het opgegeven adres. Een tactische keuze – ze wilde de plaats delict zo onverstoord mogelijk aantreffen en observeren. Ze stapte uit en nam de omgeving in zich op. De villa's vormden een stille parade van welstand: elegante herenhuizen met erkers en subtiele torentjes, hun tuinen minutieus onderhouden, strakke buxushagen die de grenzen tussen de ruime percelen markeerden. Haar blik bleef even rusten op de woning waar ruim een uur geleden een jonge vrouw dood was aangetroffen. Vanbuiten was niets te zien van het drama dat zich binnen had afgespeeld – het huis stond daar even imposant en onverstoorbaar als zijn burens.

Amber hoorde plotseling iemand haar naam roepen en keek opzij. Ze herkende John van Heeswijk, tactisch rechercheur, met wie ze eerder intensief aan de zaak Salamander had gewerkt. John was lang en had een breed postuur, met kort bruin haar waarin enkele grijze strengen zichtbaar waren. Zijn helderblauwe ogen stonden zoals altijd scherp en waakzaam. Tussen de nerveuze bedrijvigheid om hen heen straalde hij een kalme vastberadenheid uit, alsof weinig hem echt uit balans kon brengen. In het begin leek hij een knorrige brompot, die elk onderzoek benaderde met een mengeling van scepsis en vooringenomenheid. Maar na verloop van tijd bleek John een fijne collega te zijn, die zonder omhaal zei wat hij dacht en nooit zijn mening verdoezelde achter tactische overwegingen. Met zijn tien jaar meer ervaring dan Amber, was hij iemand op wie je kon bouwen.

'Dag John,' zei Amber.

Johns grote hand sloot zich om de hare. Zijn donkere wenkbrauwen dansten even omhoog in die karakteristieke beweging die ze zo goed van hem kende. ‘Dat is een tijd geleden,’ zei hij met een glimlach die zijn gebruikelijke norse uitdrukking even verzachtte.

‘Zeker een paar maanden.’ Amber wist hoe het werkte in hun vak – als forensisch rechercheur werd je per zaak aan een andere tactisch rechercheur gekoppeld. Het grote korps was als een constant draaiend raderwerk waarin iedereen zijn tijdelijke plek vond. ‘Je hebt een lekker kleurtje. Op vakantie geweest?’

‘Weekje Madeira met de kinderen.’ Hij schudde zijn hoofd met een mengeling van ironie en genegenheid. ‘Ze hebben welgeteld één middag hun telefoon weggelegd. Toen was de wifi uitgevallen.’

Amber lachte. ‘Klinkt goed.’

‘Je ziet er uitgerust uit,’ zei John, zijn stem zachter dan zijn gebruikelijke bulderende toon. ‘Slaapt de kleine inmiddels beter?’

‘Als het meezit,’ antwoordde Amber. ‘Met bijna anderhalf mag dat ook wel.’ De herinneringen aan Aidans eerste jaar, met zijn eindeloze huilbuien die haar en Dirk tot aan de rand van uitputting hadden gedreven, lagen nog vers in haar geheugen. Ze schudde de gedachte van zich af en wees met een hoofdknik naar het imposante huis voor hen. ‘Je valt met je neus in de boter.’

John volgde haar blik. ‘Arm kind, pas vijf jaar.’

Amber keek hem onderzoekend aan. ‘Mij is verteld dat het slachtoffer tweeëntwintig was.’

‘De dochter des huizes,’ verduidelijkte John. ‘Ze was beneden toen het gebeurde.’

Amber hief haar hand. ‘Niet nu.’ Ze had zo haar eigen, vaste werkwijze – eerst de plaats delict in zich opnemen, onbevooroordeeld, zonder dat andermans interpretaties haar blik vertroebelden.

John grinnikte. ‘Nog altijd even eigenzinnig, hoor ik. Je vindt me in de woonkamer, bij de vrouw die ons heeft gebeld.’

In haar politiebuis trok Amber het witte pak aan, een ritueel dat haar hielp om de overgang te maken van mens naar forensisch onderzoeker. Het netje over haar bruine haar, de slofjes over haar schoenen, het mondkapje – elk onderdeel was een stap verder weg van de buitenwereld, dichtert naar de waarheid die ze zou moeten vinden.

Het grind knerpte onder haar voeten terwijl ze naar de voordeur liep.

De tuin was een toonbeeld van uiterste verfijning: een magnolia in volle bloei, een strakke laurierhaag met verse scheuten. Geen sporen van geforceerde toegang. Binnen verwelkomde de geur van een duur huisparfum haar. De hal vertelde het verhaal van een jong gezin: kinderslofjes netjes op een rij in een designkast, een speciale kapstok op kinderhoogte, een verdwaalde jas op de grond als kleine rebellie tegen al die orde. Het familieportret aan de muur was als een glossy advertentie – een aantrekkelijke, lange man met donker haar, een slanke, knappe vrouw die haar blonde lokken als een aureool droeg, drie kinderen in zorgvuldig afgestemde outfits. Amber vroeg zich af hoe sommige moeders het voor elkaar kregen om er zo onberispelijk uit te zien, terwijl zij al blij was als er geen vlekken in haar uniform zaten en haar haar geborsteld was.

Amber nam zich voor straks de benedenverdieping te bekijken, ze wilde eerst het slachtoffer zien. Ze vroeg een van de aanwezige politieagenten op welke kamer de overledene zich bevond. Ze had ooit een huis doorzocht zonder deze informatie en was zich wild geschrokken toen ze vanuit het niets op een lichaam stuitte – deze fout zou ze niet nog eens maken. Met enige tegenzin toog ze naar de zolderverdieping, ze werkte ruim een jaar als zelfstandig opererend forensisch rechercheur, maar ze had inmiddels genoeg zaken toegewezen gekregen om te weten dat een verhangen slachtoffer geen aangename aanblik bood.

Enmaal op de bovenste verdieping duwde ze voorzichtig de eerste deur open en werd ze onmiddellijk geconfronteerd met de dode vrouw. Het slachtoffer hing daar, levenloos, met uitpuilende ogen die op de oneindigheid gericht leken. Lange, blonde haren omlijstten haar opgezwollen, verkleurde gezicht. Haar tong stak uit haar mond en een spoortje kwijl was langs haar kin naar beneden gelopen en op de grond gedruppeld. Een scherpe, zure geur van urine hing zwaar in de kleine ruimte, een onmiskenbaar gevolg van de dood. Amber voelde een lichte spanning in haar keel, maar haar professionele instinct dwong haar om te blijven kijken.

Het hoofd van de jonge vrouw hing onder een hoek van ongeveer vijfenveertig graden en haar armen bungelden langs haar lichaam. Ze droeg een lichtblauwe jurk tot op de knie met korte mouwen, passend bij het aangename lenteweer van vandaag, met daaronder sneakers. Amber zette een stap naar voren en observeerde lichte lijkvlekken in de onderarmen, die waren ontstaan door bloed dat naar beneden zakte en die wezen op een recente dood. Haar gezicht was gestuwd en paars, waarschijnlijk als

gevolg van de insnoering door het dikke touw om haar nek.

Amber ademde diep in door haar mond, in een poging de prikkelende geur te negeren, maar haar ogen waren scherp gericht op het tafereel. En toen viel haar iets op, een detail dat een golf van adrenaline door haar lichaam stuurde.

De knoop om de hals van de jonge vrouw bestond uit meerdere lagen, elk stuk touw precies door de juiste lus gevlochten. Ze slikte moeizaam – dit was het werk van iemand met vakkennis.

HOOFDSTUK 3

‘Mevrouw Van Zanten, u arriveerde dus rond kwart voor tien en trof uw dochter ongedeed op de bank aan,’ herhaalde de rechercheur, die zich aan me had voorgesteld als John van Heeswijk.

De beelden van vanochtend flitsten onophoudelijk door mijn hoofd – het touw, Marits gezicht, die vreemde hoek van haar nek. Ik dwong mezelf om me te concentreren op de vragen van de rechercheur, bang dat als ik dat niet deed, de herinneringen me zouden overweldigen. ‘Dat klopt.’

‘Hoe lang werkte Marit Nielsen bij jullie?’ De rechercheur verschoof zijn lange, brede postuur in de fauteuil en keek me aan met alerte ogen onder het kortgeknipte haar. Ondanks dat hij zo’n tien jaar ouder leek dan ik, had hij nog steeds iets aantrekkelijks.

Aan de eetkamertafel, net buiten gehoorsafstand, zat Fleur verdiept in haar kleurplaat. Met haar tongpuntje uit haar mond bewoog ze geconcentreerd de stift over het papier, volledig in haar eigen wereld. Het was onbegrijpelijk dat mijn dochter daar zo onschuldig zat te kleuren terwijl enkele meters boven haar hoofd... Ik drukte mijn nagels in mijn handpalmen om de gedachte te stoppen. ‘Ruim drie maanden geleden kwam ze bij ons gezin.’

‘Kunt u me vertellen over Marits werkzaamheden bij u thuis?’ vroeg de rechercheur.

Ik probeerde mijn ogen te richten op het gezicht van de rechercheur. ‘Marit werkte ongeveer dertig uur per week voor ons. Haar taken varieerden, maar er was wel een vaste routine.’ Ik draaide onrustig aan de zware gouden armband om mijn pols, een erfstuk van mijn grootmoeder. ‘Meestal bracht ze onze dochter Fleur in de ochtend naar school. Om drie uur stond ze haar alweer op te wachten om samen naar huis te gaan, waar ze dan een poosje speelden. Aan het einde van de middag haalde ze de jongens, Jacob van drie en Dorian van één, van de opvang. Op woensdag en vrijdag paste ze hele dagen op de jongens.’ Mijn hersenen bleven terugkeren naar dat verschrikkelijke moment in de deuropening van haar

kamer. De geur van lavendel gemixt met iets anders, die verstilde houding van haar lichaam... ‘Van onze drie kinderen heeft Jacob altijd de meeste tijd nodig om te wennen bij een wisseling van au pair. Het duurde weken eer hij ontdooide tegenover Marit...’ Mijn stem stakte even en ik voelde tranen opwellen. ‘En nu zal hij haar nooit meer zien.’

De rechercheur keek me meelevend aan. ‘Dit moet erg moeilijk zijn voor u en uw kinderen,’ zei hij zacht. Toen ging hij verder met zijn volgende vraag. ‘Ik begrijp dus dat Marit regelmatig vrij was onder schooltijd? Hoe bracht ze haar dagen door?’

Mijn stem klonk mechanisch, alsof ik over het leven van iemand anders sprak. ‘Mijn man Boudewijn en ik zijn overdag meestal op kantoor, dus met honderd procent zekerheid kan ik het niet zeggen. Wat ik wel weet is dat ze een cursus Nederlands volgde en ze was bevriend met Lisa, de Filipijnse au pair van goede vrienden van ons die twee straten verderop wonen. Ik geloof dat ze overdag wel eens samen afspraken.’

‘Waren er meer mensen die bij jullie over de vloer kwamen?’

‘Niet dat ik weet. Liever trok ze eropuit om vriendinnen te zien.’

De rechercheur knikte even en schreef wat op een notitieblok. ‘Hoe zou u de relatie tussen Marit en uw kinderen omschrijven?’

Ik haalde diep adem, probeerde mijn emoties onder controle te krijgen. Het was onmogelijk te bevatten dat Marit, die vanochtend nog aan onze ontbijttafel had gezeten, er niet meer was. ‘Ze was geweldig met ze. Geduldig, lief... Ze had echt een band opgebouwd, vooral met Jacob. Ik weet nog niet hoe ik dit aan hem moet uitleggen.’

‘Was Marit wel eens onvoorzichtig of nonchalant met de kinderen?’ vroeg de rechercheur op kalme, diepe toon.

Ik veerde overeind. ‘Absoluut niet. Ze was betrouwbaar en heel rustig met de kinderen. Ze was onze derde au pair – ze mogen maar een jaar blijven – en ze was de beste tot nu toe. Het is niet makkelijk om drie jonge kinderen te verzorgen.’

De rechercheur trok zijn donkere wenkbrauwen omhoog, op een manier alsof de gedachte alleen al hem jeuk gaf. ‘Dat geloof ik meteen.’

‘Ik schaam me om het te zeggen, maar in eerste instantie was ik geïrriteerd dat ze Fleur niet naar school had gebracht en dat ik met dit probleem werd geconfronteerd, terwijl ik het razend druk op mijn werk heb.’ Ineens besefte ik dat ik Victor nog helemaal niet had geïnformeerd en ik schrok. ‘Mijn baas... hij weet nog van niets.’

‘Maakt u zich geen zorgen, dat komt straks allemaal wel. Uw baas heeft vast alle begrip voor de situatie.’

Ik dacht aan Victors woede-uitbarstingen als iets te lang voor hem duurde. ‘Dan kent u Victor nog niet.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Mijn ergenis verdween toen ik besepte dat Marit nooit Fleur een uur achter de televisie zou parkeren. Ik zag dat haar jas aan de kapstok hing en toen ik haar belde, hoorde ik haar telefoon in huis overgaan. Op dat moment wist ik dat er iets niet klopte. Ik ging naar boven en toen ik haar slaapkamer binnenliep...’ Tranen welden op in mijn ogen.

‘Heeft u het lichaam of iets anders in de kamer aangeraakt?’ vroeg de rechercheur.

‘Nee!’ riep ik in afgrijzen. Ik zag Fleur verontrust naar me opkijken en ik glimlachte geforceerd. ‘Ga maar lekker kleuren, schatje.’ Ik richtte mijn blik weer op de rechercheur en dempte mijn stem. ‘Ik wilde geen seconde langer in die kamer blijven. Ik ben weggerend en heb meteen een-een-twee gebeld, maar ik wist dat ze niet meer te redden was.’ Ik sloot mijn ogen, maar het beeld van Marit die daar hing aan de houten balken met een dikke, opgezwollen tong half naar buiten stekend, wilde niet van mijn netvlies verdwijnen. ‘Ze zag er zo anders uit...’

‘We kunnen slachtofferhulp voor u inschakelen als u dat wilt.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dank u.’ Ik voelde er weinig voor om mijn emoties met een vreemde te delen.

‘Heeft u iets aan Marit gemerkt de afgelopen tijd? Iets vreemds of opmerkelijks?’

‘Helemaal niets. Ze was meestal vrolijk, zeker met de kinderen. Althans, voor zover ik dat kon zien natuurlijk. Ze was gereserveerd, dat wel, dus in hoeverre ze misschien bepaalde zorgen had die ze niet met me deelde, dat weet ik niet. Maar ze stond volop in het leven. Er was werkelijk geen enkele aanwijzing dat ze niet meer verder kon. Als ik iets had geweten, dan...’ Mijn stem stierf weg. Ik voelde me zo immens schuldig. Dat arme meisje was alleen in een ander land en had het leven niets meer waard gevonden. Hoe had ik dat niet kunnen zien?

De rechercheur keek me aandachtig aan. ‘Was er iets in huis anders dan normaal?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Is er wellicht iets verdwenen uit de woning? Of zijn er misschien meubels of persoonlijke eigendommen verplaatst?’

Ik begreep niet waarom de rechercheur dit vroeg. ‘Nee, alles is zoals normaal.’

De rechercheur knikte en zweeg even voordat hij over een ander onderwerp begon. ‘Waar kwam Marit vandaan?’

‘Ze kwam uit Harley, een klein dorpje in Denemarken, niet ver van Aarhus. Daar studeerde ze aan de universiteit, maar ze woonde nog thuis. Het leek alsof ze weinig vrijheid had, alsof ze voortdurend onder een vergrootglas stond. Ze wilde een jaar iets anders doen, een manier om aan die druk te ontsnappen tijdens haar studie. Ze sprak vloeiend Engels en leerde al snel een beetje Nederlands, ze was de ideale au pair.’

De rechercheur nam me onderzoekend op, alsof hij zich afvroeg of ik de waarheid sprak.

‘Hoe bracht ze haar avonden door?’ vroeg hij, zijn stem neutraal maar alert.

‘Marit had al snel een sociaal leven opgebouwd. Ze was vaak de deur uit, soms met haar vriendin Lisa. Daarnaast hield ze van zingen en was ze onlangs lid geworden van een koor. Marit maakte makkelijk vrienden.’

‘Klinkt als het perfecte leven,’ zei de rechercheur monotoon, terwijl zijn pen over het kladblok kraste. ‘Was er niemand met wie ze een conflict had?’

‘Ik geloof het niet.’ Mijn hersenen voelden traag, alsof ik door dikke stroop aan het denken was. ‘Ze was altijd vriendelijk en zorgzaam, maar zoals ik al zei was ze niet scheutig als het ging om persoonlijke zaken. Ze vond het hier leuk, of dat dacht ik althans.’ Mijn stem klonk onzeker, brokkelde af bij elk woord dat ik sprak. Had ik bepaalde signalen over het hoofd gezien? Had ik de jonge vrouw in ons huis niet beter in de gaten moeten houden?

‘En haar oude leven in Denemarken?’

‘Het enige wat ik weet is dat ze nog thuis woonde met haar moeder, en jongere broer en zus. Contact met haar vader had ze volgens mij niet meer.’ Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. ‘O mijn god, haar familie – ze weten nog van niets. Ik moet hen bellen!’

De rechercheur legde kalmerend een hand op mijn arm. ‘Maakt u zich geen zorgen, mevrouw Van Zanten. De lokale politie neemt contact op met de familie. Zij zijn getraind in het overbrengen van dit soort berichten.’

Ik knikte langzaam, maar het gevoel van schuld dat door me heen trok,

was overweldigend. Ik had Marit in huis gehaald, en nu was ze dood. Haar familie, ver weg in Denemarken, zou het pijnlijke nieuws te horen krijgen over hun dochter, hun zus, die nooit meer thuis zou komen.

‘Marit had geen ruzies dus,’ zei de rechercheur. Maar terwijl hij enkele notities op zijn kladblok krabbelde, flitste een herinnering door mijn hoofd die mijn hart sneller liet kloppen.

Ik slikte moeizaam. ‘Er was toch wel iemand met wie ze problemen had.’

De rechercheur leunde naar voren, zijn ogen nieuwsgierig en zijn pen in de aanslag.

Ik wendde mijn blik af, het beeld van die ene avond drong zich op. Het geluid van boze stemmen die door het huis galmden. ‘Ze had een vriendje in Denemarken. Hij is haar hier eens komen opzoeken.’ Ik voelde mijn handen trillen en balde ze tot vuisten.

‘En?’ drong hij aan.

Ik keek hem aan en sprak de woorden langzaam uit, alsof ik ze nauwelijks durfde toe te laten. ‘Dat liep... heel slecht af.’

HOOFDSTUK 4

Amber staarde naar de strop om de hals van de jonge vrouw. De complexiteit van de knoop, de precisie waarmee deze was aangebracht – het schreeuwde vakmanschap. Een vakmanschap dat zelden werd aangetroffen bij suïcidegevallen. Ze zou zeker de knopendeskundige van het Nederlands Forensisch Instituut vragen of ze haar iets kon vertellen over de achtergrond van de maker van de knoop. Desalniettemin zou Amber geen voorbarige conclusies trekken, ze volgde altijd het protocol en wilde eerst al het forensisch bewijs in zich opnemen.

Amber stapte nog dichter bij het bungelende lichaam van de jonge vrouw. Ze streek voorzichtig het haar van de jonge vrouw opzij en bestudeerde haar hals, het touw sneed diep in het vlees. Ze betastte zachtjes de onderbenen en armen – ze voelden al stijf. Ze liet haar hand over de ledematen richting de torso gaan en voelde het weefsel zachtjes meeveren. Rigor mortis was slechts gedeeltelijk opgetreden en Amber wist: de vrouw was enkele uren geleden overleden.

Ze dwong zichzelf om een stap achteruit te doen, haar ogen knipperend om de gehele vindplaats in zich op te nemen. Het bed was opgemaakt en een set pantoffels stond keurig naast het nachtkastje. Had de jonge vrouw dit ochtendritueel zoals altijd uitgevoerd, om zich vervolgens een uur later van het leven te beroven? Ze maakte een mentale notitie om later met het gezin te bespreken of deze netheid typerend was voor het slachtoffer, of dat het mogelijk was dat iemand de kamer had ‘opgeruimd’ na haar dood.

Haar blik werd getrokken naar het nachtkastje, waar een ingelijste foto stond van een lachend meisje dat op Marit leek. Ze had haar arm geslagen om een vriendin en ze straalden samen naar de camera, hun gezichten vol levenslust. Even voelde Amber een steek van verdriet bij deze glimp van een leven dat zo abrupt was beëindigd, maar ze verdreef de emotie en richtte zich weer op haar taak.

Ze opende het nachtkastje en bekeek de inhoud. Er lag slechts een boek en een doosje oordoppen in, maar er was geen afscheidsbrief. Ook

de rest van de slaapkamer was netjes, bijna steriel. Er waren geen tekenen van een worsteling, geen omgevallen meubels of gebroken objecten. Het raam was gesloten, de gordijnen half open, waardoor streepjes zonlicht over de vloer dansten in een macaber contrast met het gruwelijke tafereel voor haar. De zon brandde op het huis en doordrenkte de zolderkamer met een klamme hitte die bleef hangen onder het schuine dak. Ze trok het mondkapje even van haar mond om een hap frisse lucht te nemen en zette het daarna weer op.

Haar blik gleed naar een kleine zithoek in de hoek van de ruimte. Op het eenvoudige salontafeltje stonden twee kopjes naast elkaar. Amber liep ernaartoe, haar ogen scherp op de details. De kopjes waren leeg, maar langs de randen tekende zich een opgedroogde donkere vloeistof af. Koffie, vermoedde ze.

Voorzichtig, zonder de kopjes aan te raken, boog Amber zich dichterbij. Een korte, indringende snuif bevestigde haar vermoeden: koffie. Het aroma was nog net waarneembaar, nog niet oud genoeg om volledig vervaagd te zijn. Ze rechtte haar rug en liet haar blik over de ruimte glijden. Gezien het schijnbaar keurige karakter van de jonge vrouw was het waarschijnlijk dat de koffie niet lang voor haar dood was geconsumeerd, in gezelschap van iemand.

Met wie had de jonge vrouw iets gedronken? De vraag bleef in Ambers hoofd rondzingen terwijl ze haar ogen opnieuw over de kamer liet gaan. Ze zou pas na haar inspectie DNA van de kopjes afnemen. Voor nu moest ze zichzelf dwingen systematisch te blijven werken. Haar blik gleed zorgvuldig over elke centimeter van de ruimte, zoekend naar aanwijzingen.

Als forensisch rechercheur wist Amber maar al te goed dat de kleinste details cruciaal konden zijn. Het enige geluid in de ruimte was het zachte kraken van haar schoenen terwijl ze zich langzaam voortbewoog. Er waren geen bloedvlekken of spetters, stelde ze vast. Op de houten vloer zag ze echter iets dat haar aandacht trok. Het was een gedeeltelijke schoenafdruk. De maat ervan viel direct op – substantieel groter dan de pantoffels die netjes naast het nachtkastje stonden. Ze nam zich voor om deze straks te bemonsteren, wanneer ze de gehele plaats delict had gescand.

Plotsklaps viel Ambers oog op iets onverwachts. Achter het bed, half verborgen onder de gordijnen, lag een klein glimmend voorwerp. Ze liep ernaartoe en bukte zich voorzichtig om het sieraad beter te bekijken. Het was een gouden ring met een opvallend embleem – een gestileerd wapen-

schild met daarin iets wat leek op een vogel, of beter gezegd, een adelaar. Een familiewapen, realiseerde ze zich. Dit was een zegelring, het soort dat vaak door mannen werd gedragen en generaties lang werd doorgegeven binnen welgestelde families. Met een pincet pakte ze de ring voorzichtig op en stopte hem in een papieren zakje, haar hart sneller kloppend bij deze belangrijke vondst. Dit was mogelijk een concreet bewijs dat er kort voor Marits dood een man in de kamer was geweest – een man van aanzien of met een zekere status, gezien het traditionele karakter van het sieraad.

Net op dat moment zwaaide de deur open en John kwam de kamer binnen, dit keer ook gehuld in een wit pak. ‘En, wat is je conclusie?’ vroeg hij, zonder omhaal.

Amber trok een wenkbrauw omhoog. ‘Je verwacht toch niet serieus dat ik nu al conclusies ga trekken?’ Ze herinnerde zich weer hoe John tijdens hun vorige zaak samen ook al direct naar antwoorden zocht, terwijl zij altijd verkoos om systematisch te werk te gaan – zijn neiging om op zijn instinct te vertrouwen tegenover Ambers methodische aanpak.

John hief afwerend zijn handen. ‘Oké, oké. Bevindingen dan. Wat zijn je bevindingen?’

Amber informeerde John over de ingewikkelde knoop in het touw dat om de nek van het meisje gewikkeld zat en de aangetroffen lege kopjes. ‘Dus je twijfelt aan het scenario suïcide?’ vroeg John, toen Amber klaar was.

Amber knikte.

‘Overlopen inbreker die in paniek handelt?’ suggereerde John. ‘Er valt hier genoeg te halen.’

‘Is mogelijk, maar zou niet mijn eerste gedachte zijn.’ Ze hield het zakje met de zegelring omhoog. ‘Deze trofee lag op de grond.’

John bekeek het voorwerp aandachtig. ‘Hier is een chique jongen geweest,’ merkte hij droogjes op.

‘Of man,’ verbeterde Amber hem. ‘Misschien is de ring van de heer des huizes?’

‘Je mag het hem zo zelf vragen, hij kan elk moment hier zijn.’ Johns blik ging even door de kamer. ‘Wat een kast van een huis zeg. Zelfs de wasbak op de kamer van de au pair is van natuursteen. Geldzorgen kennen deze mensen niet.’

Amber hief een belerend vingertje en sprak op een gespeelde juffen-ton. ‘Wat zei ik nou net, John, geen overhaaste conclusies trekken.’

‘Ik hoop maar dat de schouwarts dit straks als een suïcide bestempelt. Anders zit ik weer weken aan jou vast,’ mopperde John.

Ze grinnikte kort, maar haar blik gleed meteen terug naar de jonge vrouw, die nog altijd roerloos in de verte staarde. Wat een trieste situatie. John mocht misschien hopen op een snelle afwikkeling van de zaak, maar Amber had er een hard hoofd in. De knoop in het touw, de ontbrekende afscheidsbrief, de schoenafdruk in een grote maat – alle forensische aanwijzingen wezen in dezelfde richting. Het meisje had niet zelf gekozen voor zo’n gruwelijk einde.

HOOFDSTUK 5

Fleur zat bij me op schoot op onze bank, iets wat ze niet meer vaak deed – het was een duidelijk signaal dat de hele situatie haar onrustig maakte. Ze had een paar keer gevraagd waarom die politieman hier was en waarom ze niet naar school hoefde, maar ik had haar telkens met een vaag antwoord afgewimpeld. Ik had nog niet de moed verzameld om te vertellen dat Marit er niet meer was.

‘Mama, lees nou verder,’ zei Fleur en ze gaf me een por. Ik sloeg de bladzijde van het kinderboek om en las op de automatische piloot verder. Ik voelde me compleet in shock en lamgeslagen. De gedachte dat Marit zich hier boven aan een touw had opgeknoopt terwijl Fleur gewoon beneden op de bank zat, was misselijkmakend. Wat als ze naar boven was gelopen en haar daar had gevonden? Na tig appjes en oproepen, had ik Boudewijn eindelijk te pakken gekregen en die had wonder boven wonder beloofd dat hij onmiddellijk zou komen.

Ik schrok op uit mijn gedachten door het hoge stemmetje van mijn dochter. ‘Wat doet die mevrouw in het witte pak in de keuken?’

Ik volgde haar blik. Rechercheur Van Heeswijk had me verteld dat ze het hele huis zouden uitkammen. Waarop was me niet duidelijk en werd niet medegedeeld. ‘Eh, die mevrouw gaat controleren of er geen ongedierte in huis is,’ zei ik gauw.

‘Ongedierte?’ vroeg Fleur.

‘Muizen,’ verduidelijkte ik.

‘Muizen?’ vroeg Fleur weer, niet van plan om gauw genoeg te nemen met mijn antwoorden.

Ik slaakte een zucht. ‘Kom, mama gaat weer verder lezen.’

Even later kwam rechercheur Van Heeswijk naar ons toe, dit keer ook in een wit pak gekleed. ‘Ga jij ook muizen zoeken?’ vroeg Fleur op vrolijke toon, nog voor hij iets kon zeggen.

‘Muizen?’

Ik wuifde snel met mijn hand en schudde mijn hoofd, in een poging om

Van Heeswijk te overtuigen om mee te spelen. Gelukkig leek hij de hint te begrijpen.

‘Ah ja, muizen,’ zei hij, zich herstellend van zijn verbazing. ‘We moeten zeker weten dat er geen kleine, onhygiënische diertjes in huis zijn.’ Hij richtte zich tot mij. ‘Wanneer verwacht u uw man hier?’

Ik wendde me tot mijn dochter. ‘Fleur, lieverd, ga jij maar even in de speelkamer op de tablet, oké? Mama komt zo bij je.’

Fleur keek ons beiden nog even onderzoekend aan, maar besloot toen naar de aangrenzende kamer te gaan.

‘Het spijt me,’ zei ik tegen Van Heeswijk. ‘Ze weet nog van niets.’

Hij knikte begripvol. ‘Dat is begrijpelijk. We willen op zeker moment ook uw dochter graag spreken. Ze is een mogelijke getuige. Maar maakt u zich geen zorgen, we hebben hier speciaal getrainde mensen voor.’

Met een steek van onrust streek ik over het zilveren horloge aan mijn pols, een verjaardagscadeau van Boudewijn dat meer had gekost dan ik ooit had durven vragen. Alhoewel Fleur net tegen me zei van niet, vroeg ik me af of ze toch iets had gezien vanochtend? Een schaduw die langs haar was geglipt, een geluid dat ze niet had kunnen plaatsen? De gedachte alleen al deed mijn maag samentrekken. Misschien had ze de laatste momenten van Marit meegemaakt zonder het zelf te beseffen en sluimerde die herinnering nu in haar onschuldige kinderbrein?

‘Uw man?’

De stem van de rechercheur haalde me uit mijn gedachten. ‘O ja. Hij zou hier elk moment moeten zijn. Zijn kantoor zit in Amsterdam-Zuid en buiten de spits ben je er met drie kwartier.’

Net op dat moment hoorde ik de voordeur opengaan. Het geluid van stevige voetstappen op de marmeren vloer vulde de hal. Boudewijn verscheen in de deuropening, fris en opgewekt alsof het een normale dag was. Zijn donkerblauwe maatpak zat als gegoten en zijn glimmende schoenen waren onberispelijk schoon. Zijn bruine haar viel in losse golven over zijn voorhoofd, en er rustte een ontspannen glimlach op zijn gezicht.

‘Laurien, daar ben je,’ riep hij uit, terwijl hij naar me toeliep en een kus op mijn voorhoofd plantte. ‘Gaat het een beetje?’ vroeg hij met een bezorgde blik.

Ik knikte flauwtjes.

Boudewijn richtte zich charmant tot Van Heeswijk en stak zijn hand uit. ‘Boudewijn van Zanten. U moet de rechercheur zijn. Bedankt dat u zo

snel gekomen bent. Wat een afschuwelijke tragedie. Ik hoop dat we niet te veel overlast veroorzaken.’ Zijn toon was licht, alsof hij het had over een lek in het dak in plaats van een dode vrouw in zijn huis, en sneed door mijn hart.

Van Heeswijk schudde de hand van Boudewijn. ‘John van Heeswijk, rechercheur.’ Ik zag dat de rechercheur een andere houding verwachtte van een man die zojuist te horen had gekregen dat de au pair van zijn gezin dood was aangetroffen op hun zolder. ‘Meneer Van Zanten, we hebben geprobeerd u te bereiken.’ Er klonk een beschuldigende ondertoon in zijn stem door.

Boudewijn was altijd kalm in een crisis, een van zijn sterke kanten, maar zijn zelfbeheersing voelde nu vreemd en kil. ‘Ah, mijn welgemeende excuses,’ antwoordde hij, zijn hand door zijn haar halend. ‘Ik had vanochtend vroeg een conference call met onze Aziatische partners. Mijn telefoon stond op stil,’ verklaarde hij, hoewel Boudewijn in werkelijkheid nooit overdag mijn oproepen beantwoordde. Hij ging er klakkeloos vanuit dat ik alle brandjes, in de vorm van een ziek kind of een monteur die plotse-ling op de stoep stond om de jaarlijkse cv-controle uit te voeren, wel zou blussen.

‘Meneer Van Zanten,’ zei Van Heeswijk, zijn donkere wenkbrauwen in afkeuring gefronst, ‘ik begrijp dat dit een moeilijke tijd is voor uw gezin. We zullen u enkele vragen moeten stellen in het kader van het onderzoek.’

Boudewijn knikte, nog steeds met die ontspannen glimlach. ‘Natuurlijk, natuurlijk, wat u maar nodig heeft. Wilt u misschien een kop koffie? We kunnen dit in de keuken bespreken,’ zei Boudewijn, zoals altijd de leiding nemend.

De rechercheur stak resoluut zijn hand op. ‘Geen koffie,’ zei hij en hij nam weer plaats in de fauteuil tegenover me.

Boudewijn kwam naast me op de bank zitten en plooide zijn lippen in een afwachtende glimlach. ‘Brand los.’

‘Kunt u vertellen wanneer u Marit Nielsen voor het laatst zag?’

Boudewijn wendde zijn ogen even af terwijl hij nadacht. ‘Dat moet vanochtend zijn geweest, rond een uur of zeven. Ik vertrek meestal vroeg, zodat ik de ergste files aan me voorbij laat gaan.’

‘Waar zag u haar?’

‘Aan de ontbijttafel. Mijn vrouw en Marit ontbijten doordeweeks samen met de kinderen. Ik sta meestal rond half zeven op, neem een korte

douche en een kop koffie. Ik probeer zo gauw mogelijk de deur uit te gaan, dus ik heb haar alleen even in het voorbijgaan gezien in de keuken.'

'U bent elkaar niet tegengekomen in de gang, of wellicht bij het gebruik van de badkamer?'

Boudewijn trok een grimas, alsof de rechercheur iets heel vies voorstelde. Ik wist dat Boudewijn er niet aan moest denken om zijn privacy op te geven. 'Onze au pairs hebben een eigen badkamer boven op zolder, aangrenzend aan de slaapkamer,' legde ik uit.

'Ah, natuurlijk,' zei de rechercheur en hij maakte een notitie. 'Heeft u iets bijzonders aan haar gemerkt?'

'Vanochtend?' vroeg Boudewijn.

'Ja. Of in de afgelopen dagen?'

'Nee, helemaal niets.' Boudewijn keek me vragend aan. 'Jij, schat?'

Ik schudde mijn hoofd. In mijn hoofd passeerden de momenten met Marit van de afgelopen weken, maar er was niets dat kon verklaren dat ze zelfmoord had gepleegd. Na de ruzie met haar vriend weken geleden, was ze de volgende dag weer gewoon haar opgewekte zelf geweest. Ze had er met geen woord meer over gerept. Ik voelde me compleet in de war.

Boudewijn sprak weer. 'Marit leek vanochtend vrolijk en was lief met de kinderen. Eigenlijk zoals de meeste ochtenden.' Hij staaarde even voor zich uit en voor het eerst bespeurde ik iets van emotie bij hem. 'Bizar om te bedenken dat zo'n meisje het ene moment nog gewoon rondloopt en het volgende het leven niet meer ziet zitten. Zo ontzettend treurig.'

'Dus er was geen enkele aanwijzing voor u dat ze een einde aan haar leven wilde maken?'

'Nee, helemaal niets,' zei Boudewijn stellig.

'Wat vond u van haar?'

Boudewijn haalde zijn schouders op, een defensieve beweging. 'Niets. Ze was gewoon onze au pair. Goed met de kinderen.' Alhoewel hij het waarschijnlijk niet zo bedoelde, was zijn toon koud en achteloos, alsof Marit voor hem niet meer was geweest dan een praktische hulp, een manier om zijn leven eenvoudiger te maken, in plaats van een mens van vlees en bloed.

Het gezicht van de rechercheur verstrakte. 'Goed met de kinderen,' herhaalde hij monotoon.

Boudewijn keek me even aan en gaf me een geruststellend kneepje. Ik schoof ongemakkelijk heen en weer over de bank.

‘Waar was u vanochtend tussen acht uur en half tien?’ vroeg de rechercheur aan Boudewijn.

In schok staarde ik hem aan. Die vraag was mij niet gesteld.

Boudewijn leek echter geen enkele moeite met zijn verzoek te hebben en gaf vriendelijk antwoord. ‘Om acht uur zat ik nog in de auto, waarschijnlijk stond ik toen vast op de ring rond Amsterdam. Ik luister altijd de 538 Ochtendshow. Dat is mijn *guilty pleasure*,’ voegde hij grijnzend toe, alsof het hem verlegen maakte dat een man van zijn statuur naar het gebral van vier radiohosts luisterde, in plaats van naar Radio 4 of BNR Nieuwsradio. ‘Ik kwam tegen kwart over acht op kantoor aan, dat kunt u bij mijn secretaresse nagaan.’

‘Dat zullen we zeker doen,’ zei de rechercheur en hij rechtte zijn rug. ‘Hebben jullie camera’s rondom het huis hangen?’

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Waarom niet?’ vroeg de rechercheur.

‘Kijk om u heen, rechercheur,’ antwoordde Boudewijn met een zelfverzekerde uitdrukking op zijn gezicht. ‘In deze buurt zijn wij maar een kleintje. De andere huizen hebben veel meer te bieden dan het onze.’

Ik zag de blik van de rechercheur en begreep dat Boudewijns hooghartige reactie niet in goede aarde viel. ‘Wat mijn man bedoelt,’ voegde ik haastig toe, terwijl ik me iets voorover boog, ‘is dat het hier gewoon veilig voelt. We hebben nooit een aanleiding gehad om beveiliging te installeren. Iedereen kent elkaar in Wassenaar en houdt een oogje in het zeil.’

‘Dat geloof ik graag,’ zei de rechercheur. Hij nam ons beiden met hernieuwde interesse op, alsof hij iets zocht in onze gezichten. De spanning in de kamer was voelbaar, en ik merkte hoe Boudewijns hand iets strakker om de mijne sloot.

‘Goed,’ zei Van Heeswijk uiteindelijk, zijn stem laag. ‘Dat was het. Voor nu dan. Bedankt voor uw tijd.’ Hij borg zijn notitieblok op, stond op en liep richting de deur. Toen stak hij een vinger in de lucht. ‘Voor ik het vergeet, meneer Van Zanten: mijn collega heeft een belangrijke vraag voor u.’